

מאמר ד"ה ובבואה לפני המלך

מאת רבינו אהרן הלוי מסטראשעלע ז"ל

עבודת הלוי מגילת אסתר (סו.)

תוכן עניינים:

הקדמה (עמ' 3)

מאמר ד"ה ובבואה לפני המלך (עמ' 5)

קיצור המאמר (עמ' 9)

אינו מוגה

נערך על ידי א.ו.

אדר ב' תשפ"ד

0533137156

7156aw@gmail.com

הקדמה

וזהו מש"כ שאצל היהודים נהפוך הוא, שהגם שהיש והאין הם בשווה ממש, אבל היש הגשמי יהיה כפוף בתכלית לקדושתו יתברך אף בבחי' היש בבחינתו ומהותו בבחי' חיצונית. וזהו קימו מה שקיבלו כבר במ"ת, רק שאז במ"ת הי' בבחי' מ"ה בבחינת פנימיות לבד, ועתה בפורים קיבלו עליהם עול מלכותו יתברך בבחי' גילוי בבחי' חיצונית דייקא.

ומבאר שלכן אמר המן שם הויה למפרע 'זה איננו שוה לי', להורות שהעיקר הוא סוף המעשה גשמי, והמוחין ומדות שהוא בחי' ביטול היש לא נחשב לכלום, ולכן חשב לאבד היהודים שהוא בחי' הביטול, אבל אסתר אמרה יבא המלך והמן היום, שהוא שם הויה כסדר, דהיינו להמשיך בחי' מוחין ומדות בסוף המעשה דוקא לבטלו מיש גשמי:

ב

ובמאמר זה נתבאר כמה יסודות חשובים, א' שיש ג' בחי' המשכות מעצמותו ית', הנקרא הארה, אור, ומאור, ובעבודה הוא ענין ביטול היש, ביטול במציאות, וכיטול העצם*.

ומבאר שמה שנת' שמצד המאור והעצם, היש והאין הוא כחדא ממש, זהו באופן של 'אש' דייקא, דהיינו שהיש הגשמי כמו שנראה בבחי' נפרד, הוא היפך יחודו יתברך, וצריך להמשיך בחי' האין בתוך חיצונית היש דייקא.

ונלמד מזה שרק על ידי המוחין ומדות שייך לגלות בחי' העצם, דהיינו שבכדי להגיע לביטול העצם, הוא על ידי שממשיך בחי' האין (שהוא בחי' ביטול במציאות) בתוך חיצונית היש דייקא, שרק על ידי העבודה משם הויה"ה כסדר יכול להגיע לביטול העצם, אבל בלי עבודה זו, דהיינו שמחשיב חיצונית היש כמו שנראה, זהו קליפת המן,

א

במאמר זה מבאר רבינו ענין פורים וגזירת המן על פי פנימיות, ומקדים לבאר מש"כ שנתקשה משה במצות מחצית השקל, ומבאר שיש ג' בחי' המשכות מעצמותו ית', הארה, אור, ומאור ועצם.

ומבאר שהמשכות ית' בבחי' כלים [בבי"ע ואפי' באצילות] נקרא 'הארה', והמשכותו יתברך שלמעלה מבחי' כלים נקרא 'אור', ולמעלה מזה יש בחי' 'מאור ועצם', שבאמת אין מהות זולתו יתברך, והיש גופא הוא עצמותו ית', רק שאין היש הוא כמו שנראה לעיני בשר שלנו לגשמי ונפרד מא"ס ית'.

ומבאר שאת זה לעומת זה עשה אלוקים, דהיינו שיש מקום לטעות ח"ו לתפוס ולחשוב היש גשמי לעיקר ולהיות נפרד ח"ו מאתו ית', וע"ז נאמר בשקל הקודש, שיהיה באופן בחי' הקדושה דייקא, שבאמת אין היש תופס שום מקום ח"ו כלל.

ובזה מבאר ענין מחצית השקל, והטעם שנתקשה משה בזה, שמשה היה בחי' מ"ה, דהיינו שהיה מבטל בחי' היש בתכלית, שזהו מצד בחי' 'אור', אבל מצד המאור ועצם היש גופא הוא הוא עצמותו ית', ובזה נתקשה משה, עד שהראה לו הקב"ה מטבע של אש, דהיינו שמה שאפילו הטבע הוא עצמותו יתברך, הוא בבחי' 'אש' דייקא, אך הטבע הנראה לעיני בשר הוא גשמי והיפוך מאתו ית'.

ועל פי זה מבאר ענין פורים, שהמן ביקש להשמיד היהודים, דהיינו שיהודי הוא בחי' ביטול היש הנ"ל, (הביטול דבחי' משה שהוא מצד בחי' האור), וכ"ש מרדכי שהוא הארה מיסוד אבא, והמן אמר שמאחר שהיש והאין הם בבחי' שיקולא חדא במה נחשב הביטול היש לאין, ולכן המן החשיב את היש גשמי לעיקר ולנפרד גמור מא"ס ית'.

שהגם שיש אהבה ויראה, אבל עדיין נשאר היש האוהב, אבל בביטול הב' שהוא ביטול במציאות אין בו חסרון זה, אבל שלימות הביטול הוא ביטול הג' שהוא ביטול העצם, שמגלה היחוד גם מצד חיצונית היש.

* במאמר זה לשון ביטול היש הכוונה הוא לביטול הב' שהוא ביטול במציאות, כמבאר בהמאמר, ובחי' ביטול הא' (שבדרך כלל נקרא ביטול היש) הוא מה שנת' כאן שבחי' אהבה ויראה יש חסרון שיש בחי' היש' מי שאוהב, דהיינו

יסוד דאבא, שהוא הביטול דבחי' מ"ה, יכולים
להגיע לבחי' העצמות, שהיש והאין הוא כחדא
ממשוד"ל.

שחישב לעקור בחי' היהודי שהוא בחי' ביטול
במציאות.

ולפי זה מה שמבואר שעיקר אור דפורים הוא
הארת יסוד דאבא, הכוונה בזה הוא שדייקא על ידי

מאמר ד"ה ובבואה לפני המלך - עבודת הלוי מגילת אסתר (סו).

רק שההמשכה הוא המשכת ואור עצמותו ית' כביכול שלמעלה מטעם ודעת כו'.

היש גופא הוא עצמותו ית'

אבל בחי' מאור ועצם עצמותו ית' ממש אינו בערך המשכה כלל, כ"א שהוא עצם כל הכחות בבחי' עצמותו ומקורא דכל מקורין שממנו הם כב"י כל ההמשכות בפרטי פרטיותיהן הגם שעצמותו ית' הוא פשוט בתה"פ ולית מחשבה תפיסה ביה כלל, אך היא הנותנת דייקא מצד העצם שלמעל' מערך המשכה רק שלבדו הוא ממש ואין זולתו מהות אחר ח"ו הרי בהכרח שכולם הם אמיתי' עצמותו ממש, וכמ"ש להנחיל אוהבי יש דייקא, כי שם אין הוא נופל על בחי' ההמשכה שהוא בבחי' אין וביטול גמור, נמצא שהיש הוא איזה מהות רק שהוא בתכלית הביטול, אבל מצד האמת מצד העצם כב"י אין מהות זולתו נמצא היש גופא הוא עצמותו ית', רק שאין היש הוא כמו שנראה לעיני בשר שלנו לגשמי ונפרד מא"ס ית', וכמ"ש הנה מקום אתי אתי דייקא, וכמבואר במ"א על מאמר לפניך ניגלו כל תעלומות דלפי פשוטו מאי רבותי' הלא הוא יתברך המהווה מאין ליש בכל רגע ממש ובהסתלק חיותו כרגע ח"ו היה כלא הי' ממש אלא שהפי' הוא שההעלם גופו לפניו ית' אינו העלם כלל רק הכל הוא עצם א' ממש באופן שלא נודע ואינו בגדר שום חקירה כלל וד"ל.

אור וכלי ויש ואין הכל הוא עצם אחד ממש
ובזה יובן מ"ש בזוה"ק" דעד דלא הוי מתקלא וכו' ומלכין קדמאין מיתו כו' שסיבת שבירת הכלים הוא מצד בחי' אור דייקא שהוא בחי' המשכתו ית' בבחי' א"ס ובלי גבול, לכן אין הגבול והכלי יכול לסבול אורו הגדול ית', ונפל לגמרי להתגלות בבחי' יש ונפרד מכחו ית', אבל מצד העצם למעלה מבחי' אור היש והאין הם בהשוואה ממש בעצם א'

א

ובבואה לפני המלך

ובבואה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים כו' ע"כ קראו כו' פורים כו' ע"כ על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם קימו וקיבלו כו'.

להבין ענין פורים שנקרא ע"ש גורל ולמה היה באדר דווקא גם הלשון לפני המלך ולא נאמר אל המלך. גם דייקוק הלשון עם הספר כו', גם המבואר בשו"ע² ופותחה כאיגרת כו', גם הלשון ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם שאינו מדוקדק לפי פשוטו. גם להבין מאמרז"ל ע"פ קימו וקיבלו קימו מה שקבלו כבר למה הוא בפורים דייקא. צריך להקדים להבין מאמרז"ל שנתקשה משה בענין השקלים, לפי פשוטו הוא תמוה מאוד, גם לשונם ז"ל עד שהראה לו הקב"ה מטבע של אש כו'.

מאור אור והארה

להבין כ"ז ע"ד הסוד הנה מבואר בס' הקבלה¹ שיש ג' בחי' הארה, ואור העצם, ובחי' מאור ועצם ממש, דהיינו התפשטותו ית' בבי"ע עד שניגלים בחי' הכלים לבחי' יש גמור ואין מאיר בהם הארת אלקית בבחי' יחוד גמור רק בבחי' דמיון ומעין דמעין כו' כ"ז נקרא בחי' הארה, ואף הארת אלקי' בבחי' עולם אצילות דאיהו וגרמוהי חד ביחוד גמור כמב' במ"א באריכות, עכ"ז נק' רק בחי' הארה ולא אור עצמו, כי הארתו ית' הוא בבחי' כלים, רק שהם ביחוד גמור. אבל אור עצמותו ית' הוא המשכתו ית' שלא בערך בחי' כלים כלל, ואינו בערך גילוי רק בבחי' סתימא כו', אך גם זאת הגם שהוא בבחי' סתימו אעפ"כ נערך בבחינת המשכה

¹ ראה גם בלקוטי ביאורים לשער היחוד (של כ"ק אדה"א נ"ע) לר"ה ז"ל ביאור א' לאות ז'ח"ט (קעו).
² זח"ב קעו, ב. תחילת ספרא דצניעותא

³ אסתר ט, כה-כז.
⁴ סי' תר"צ סי"ז.

שהוא בחי' מתקלא בשיקולא חד ממש, לכן כל יכול להיות סובל ולתקן גם בחי' הכלים גופא כי אור וכלי ויש ואין הכל הוא עצם אחד ממש כי אין זולתו יתברך וד"ל.

ענין מחצית השקל

ובזה יובן ג"כ בטוב טעם ודעת מאמ' זוה"ק על פ' שקלים' וז"ל מותנא אמאי סליק במניינא אלא בגין דברכתא לא שריי' במניינא כו' ס"א שריי' עלי' כו' בג"כ נטלין כופרא כו' עכ"ל. ביאור הדברים שמפרש הטעם ששורה ס"א בדבר המנוי, כי באמת הוא בלי גבול וחקר כלל, ולכן בדבר המנוי שהוא יש וגבול אין נגלה בו ברכה והמשכת אלקותו ית' מאחר שהוא היפוך כב"י ממנו ית', וממילא ס"א שריי' עלי', היינו צד אחר שאינו צד הקדושה ויכול לאנזקא כו', בג"כ נטלין כופרא והוא מחצית השקל פי' שיעורו מצד עצמותו ית' שלפניו שקולים הבלי גבול והגבול בשיקולא חד ממש, ועי"ז לא יהי' נגף ח"ו וד"ל.

השוואת היש והאין באופן קדושה דייקא

אך את זה לעומת זה עשה האלקים מאחר שהיש והאין הם בשיקולא חד ובהשוואה ממש, יש מקום לטעות ח"ו לתפוס ולחשוב היש גשמי לעיקר ולהיות נפרד ח"ו מאתו ית', ע"ז נאמר בתורתנו הקדושה בשקל הקודש הקודש דייקא, פי' הן אמת שהיש והאין הם שקולים בהשוואה ממש רק שיהיה באופן בחי' הקדוש דייקא, ואדרב' שאין היש תופס שום מקום ח"ו כלל אפי' לומר עליו שהוא בטל רק שהוא הוא בחי' עצמותו וכו', בחי' עצמותו ית' ממש בלי שום חילוק ואיז' הבדל לב' מהותי' וד"ל, וכמו שית' אי"ה בבחי' המן.

וז"ש זה יתנו כל כו', למשל דבר הפלא ופלא שלא יאומן כי יסופר ולא יושג בשום חקירה, רק אעפ"כ נראה בחוש שזה הוא הדבר בבירור, כן כביכול לא יושג כלל שהיש גופא הוא בשיקולא חדא עם בחי' אין בעצם א' ממש רק שבאמת כן הוא בבירור, וזהו כל העובר כו', כידוע בחי' כל שהוא בחי' יסוד

המקשר עילא ותתא, כי כשמו כן הוא ששרשו נמשך מבחי' שלימותא דכולא היינו שכולל כביכול כל ההפכים בעצם א' להיות כולם מאמיתי' המצאו בעצמותו ית' ממש, וזהו לכפר על נפשותיכם לשון רבים היינו ב' נפשות שהם ב' הפכים לגבי' דידן אבל מצד עצמותו ית' הם בהשוואה גמורה וד"ל.

ובזה יובן שהשקלים הי' באדר דווקא כידוע שאדר הוא בחינת יסוד המקשר ב' הפכים בנושא א' ממש, ושמו מוכיח מלשון הדר ה' וגאונו, בבחי' עצמותו ית' ממש, וזה שרמזו רז"ל בשלשה רועי בקר בכיר ולקיש כחדא דין הוא אדר כי זהו מורה על גודל מעלתו שיהי' ב' הפכים בכיר ולקיש כחדא.

נתקשה משה בענין השקל

ועתה יובן למה נתקשה משה בענין השקל כי הגם שהי' בחי' מ"ה כידוע שהוי' במילוי אלפין עולה מ"ה, כי מילוי הוא כשמפרשין היטיב המכוון, למשל כשמפרשין יו"ד במילואו נעשה מאות י' ג' אותיות יו"ד, כן הי"ס לפי הנגלה הם בהתחלקות כידוע, אך בשורש הכוונה באמת בבחינת אלפין שהוא פלאותיו ית' הם ביחוד גמור ועצום כמבואר במ"א, וכ"ז השיג משה כי זהו בבחי' אור לבד, דהיינו בבחי' המשכתו ית' בבחי' היש ליחדו ולבטלו בתכלית, אבל מצד עצמותו ית' שלא בבחי' אור והמשכה אין שיך לומר לשון ביטול היש, כי מי הוא שבטל מאחר שאין זולתו כלל, רק היש גופא הוא הוא עצמותו ית' בעצם א', בזה נתקשה, וזהו עד שהראה לו מטבע של אש, פי' מטבע לשון טבע היינו שהטבע גופא הוא עצמותו ית' ממש שאינו בגדר וערך בחי' הטבע, אך הטבע הנראה לעיני בשר הוא גשמי והיפוך מאתו ית', לזה אומר של אש דייקא, פי' בבחינת עליות הטבע באופן ובחי' א"ס ית' שלמעל' מהטב' והבן וד"ל:

ב

המן הרשע בקש להשמיד את כל היהודים
ובזה יובן ג"כ מאמרז"ל¹ גלוי וידוע כו' שעתיד המן הרשע לשקול כו' לפיכך הקדים שקליהם כו', גם שבכל המגילה לא נאמר רק לשון יהודים ולא בני" או בני יעקוב, והענין הוא כי את זה לעומת זה עשה האלקים, כמו שבקדושה בחי' השקל הוא שהיש והאין הם בשיקולא חדא, כמ"כ זה לעומת זה המן הרשע בקש להשמיד את כל היהודים, ובפרט למרדכי היהודי כידוע שיהודי הוא בחי' ביטול והוד, ובפרט מרדכי שהוא יסוד אבא שהוא עצם הביטול, כי מרדכי הוא מירא דכי, לא המרירות שהוא רחוק מה' שמתמרמר על חסרון עצמו כא' מר דרור לשון חירות שמתמרמר על העדר גילוי אלקותו ית', שאלקותו יתברך הוא בהעלם והסתר, שביטול זה הוא ברור ומנוקה מהרגשת עצמו רק ביטול עצום, והמן ביקש להשמידו באמרו מאחר שהיש והאין הם בבחי' שיקולא חדא כמה נחשב הביטול היש לאין רק החשיב את היש גשמי לעיקר ולנפרד גמור מא"ס י"ת.

העבודה הוא מצד היש דייקא

וזהו אמרו² ועשרת אלפים ככר כסף אשקול כו' אשקול דייקא פי' בבחינת השוואה אחד ושיקולה חדא להביא אל גנזי המלך כידוע בחי' עצם הגנוזות דהיינו מצד עצמותו ית' ממש, שאין להתלות הספי' המחלקים כל דבר ולהתרשם בכחו ית' אפי' בהעלם דהעלם כי לא נודע מהותו כלל. אך טח עיניו מראות כי הגם שאין להתלות ולמצוא הספי' בכחו ית' אעפ"כ אין דבר חוץ ממנו ח"ו ועצמותו ית' נמצא בכל פרט דייקא כביכול, וזהו לפיכך הקדים שקליהם כו', דהיינו שמבואר לעיל שהיה בשקל הקודש דייקא, פי' הן אמת שהיש ואין הם שקולים ממש, אך הוא באופן הקדושה דייקא, שצ"ל העבודה דייקא מצד היש דהיינו שאין שייך לומר לשון ביטול היש לאין בבחי' פנימי' לבד,

כ"א בבחי' חיצוני' היש דייקא שגם היש גופא הוא הוא בחי' עצמותו ית' ממש, ולא שהיש הוא גשמי ונפרד ח"ו מקדושתו ית' כנ"ל בארוכה וד"ל.

היש הגשמי יהיה כפוף בתכלית לקדושתו ית'

ועתה יובן הפסוק ובבואה לפני המלך, לפני דייקא, פי' כי כל יניקת המן הרשע הוא מצד ההסתרה שנקרא בחי' מלכות, כמ"ש ומלכותו בכל משלה ורגליה יורדות כו', אבל לפני המלך היינו שלא מצד ההסתרה רק מצד אמיתותו ית' שאין זולתו ופשוט בתכלית הפשיטות, אמר עם הספר, כידוע שספר הוא בחי' יסוד המקשר עילא ותתא בעצם א', ועי"ז ישוב מחשבתו כו' על היהודים, דהיינו שלא לבטל היש הגשמי כלל אליו יתברך חס ושלום, רק אדרבא יגדל ויתרבה הביטול ביתר שאת, מאחר שבאמת אין זולתו והיש גופא הוא עצם מהותו יתברך כביכול עד שאין נחשב הביטול בבחי' פנימיות לשום מהות בעיניו רק לידע נאמנה שהוא יתברך שווה עילא ותתא ממש גם בבחי' חיצוניות, וזהו ענין הפור הוא הגורל, למשל בגורל גשמי שני הב"ד הם בהשוואה ממש בלי שום מיצוע רק שאחד מהם יזכה לגמרי ע"פ הגורל והשני יפסיד לגמרי כו', כמ"כ בחינת הגורל שהפיל המן הוא מאחר שהיש והאין הם בהשוואה ממש החשיב היש הגשמי להיות נפרד גמור, ואצל היהודים נהפוך הוא, דהיינו פור הוא הגורל, שהיש והאין הם בשווה ממש, והיש הגשמי יהיה כפוף בתכלית לקדושתו יתברך אף בבחי' היש בבחינתו ומהותו בבחי' חיצוניות וד"ל וכמו שית' עוד לקמן.

הר סיני נקרא עצם הביטול

ועתה יובן מארז"ל ע"פ קימו וקיבלו הנ"ל, כי הנה כתיב למה תרצדון הרים גבנונים החר חמד אלקים לשבתו כו'³, כי הרים הם בחי' מדות אהבה כו', וגבנונים מלשון או גבן שהוא מום היינו שכל המדות אהבה ויראה בכלל הם בבחי' מום שהוא

¹ תהילים no, יז.

² מגילה י ע"ב.

³ מגילה ג, ט.

שהמשיכו בחי' מה שהוא הביטול של בחי' מלכות אליהם בבחי' היש בבחינתו ומהותו בבחי' חיצוניות דייקא בלי שום הבנה וטו"ד ובלי הבדל מעלה מן המטה רק הכל הוא בשווה ממש, והוא בחי' הגורל כנ"ל וד"ל.

יום הכיפורים כפורים

ובזה יובן בחי' יו"כ (כי) כפורים בכ"ף הדמיון, כמו פורים כי מבואר בסה"ק שנתעלה בחי' מלכות בבחי' אימא עילאה שלא ע"י בחי' ז"א, כי ע"ז הי' ביו"כ ג"כ בחי' הגורל דהיינו התגלות כחו השווה יתברך והשלום, ואז מתחברים ומשתווים יחד ה' עילאה שהוא בינה עילאה, דהיינו הבנה כביכול בבחי' עצמותו יתברך דלית מחשבה תפיסה ביה כלל עם ה' תתאה שהוא כחו יתברך המסתיר עד שנגלה ליש ונפרד, וכ"ז שהי' בבחי' גורל דהיינו מצד אמיתותו י"ת בבחי' עצם כולם הם בשיקולא חד ממש כי אחר שאין זולתו אין לחלק ושווה ממש בחי' אור עם בחי' הכלי ויש ואין ופנימיות וחיצוניות וד"ל:

המן אמר שם הוי"ה למפרע ואסתר אמרה

כסדר

ובזה יובן ג"כ מה שהגורל הי' באדר דוקא, כי אדר הוא צירוף אחרון מי"ב צירופי הוי"ה^א, שהוא שם הוי"ה למפרע, שמתחיל מ"ה תתאה ומסיים ביו"ד, להורות שביטולו דוקא מהיש בעצמו כנ"ל, וכן אמר המן שם הוי"ה למפרע זה איננו שוה לי, להורות שהעיקר הוא סוף המעשה גשמי, והמוחין ומדות שהוא בחי' ביטול היש לא נחשב לכלום, לכן חשב לאבד היהודים שהוא בחי' הביטול, אבל אסתר אמרה יבא המלך והמן היום, שהוא שם הוי"ה כסדר, דהיינו להמשיך בחי' מוחין ומדות בסוף המעשה דוקא לבטלו מיש גשמי וד"ל:

חיסרון יש מי שאוהב כידוע, אבל הר סיני נקרא עצם הביטול והשפלות שלמעלה משכל והשגה, ולכן היא נמוכה שמורה על בחי' השפלות ולכן נקרא ג"כ בחי' מלכות, כי זאת היא בחי' קבלת עול מלכות שמים ולכן נקרא בחי' מה, מה פשפשת מה ידעת הא כולא סתום כקדמיתא.

שלימות הביטול הוא מצד החיצוניות והיש
והנה הגם שהביטול כזה היא בבחי' מ"ה כנ"ל, עדיין אין זה שלימות הביטול כי ביטול כזה הוא בבחי' פנימי שנמשך ובא אח"כ מחמת התבוננות בטעם ודעת שהיה מתחילה כו', נמצא עדיין יש איזה מקום להיש רק שמבטלו בבחי' מ"ה מחמת התבוננות, אבל בבחי' חיצוניות והיש מצד עצמו הוא נבדל לאיזה מהות ואין זה שלימותו י"ת, רק הוא יתברך שוה עילא ותתא בבחי' חיצוניות כמו בבחי' פנימיות כי באמת אין זולתו י"ת ח"ו, נמצא היש גופא הוא הוא עצמותו י"ת ממש כנ"ל בארוכה.

שהתגלות בחי' כזאת הי' בפורים בבחי' גורל, וז"ש ע"כ על כל דברי האגרת הזאת, ומבואר בשו"ע ופותרה כאגרת דייקא, ולא כקריאה בתורה, גם לזאת נקרא מגילה ע"ש ההתגלות, דהיינו שנפתח ונתגלה כביכול אלקותו יתברך בהתגלות ממש מצד החיצוניות והיש גופא.

קימו מה שקיבלו כבר במתן תורה

וזהו קימו מה שקיבלו כבר במ"ת, רק שאז במ"ת היה בבחי' מ"ה בבחינת פנימיות לבד, ועתה בפורים קיבלו עליהם עול מלכותו י"ת בבחי' גילוי בבחי' חיצוניות דייקא, וזהו ומ"ה ראו על ככה, כי ככה הוא בבחי' מלכות, לשון כה ודמיון כידוע, ומבואר במ"א שהוא התגלותו י"ת בבחי' מעין ודמיון כו', ומה הגיע אליהם דייקא, פי'

^א פרי עץ חיים שער הפורים פרק ו'.

^ב פרי עץ חיים שער יום הכיפורים פרק ב'.

קיצור המאמר

מש"כ 'זה יתנו כל כו', וכל העובר כו', שכולל כב"י כל ההפכים בעצם א' להיות כולם מאמית' המצאו בעצמותו.

ומבאר שבזה יובן שהשקלים הי' באדר דווקא, שאדר הוא בחינת יסוד המקשר ב' הפכים בנושא א' ממש. ובוה יובן למה נתקשה משה בענין השקל, כי הגם שהי' בחי' מ"ה כידוע, אבל זהו בבחי' אור לבד, אבל מצד עצמותו ית' שלא בבחי' אור והמשכה אין שייך לומר לשון ביטול היש, ובוה נתקשה משה עד שהראה לו מבטע של אש, דהיינו שהטבע גופא הוא עצמותו ית' ממש, אך הטבע הנראה לעיני בשר הוא גשמי והיפוך מאתו ית', לזה אומר של אש דייקא.

ב

ומבאר בזה מאמרז"ל גלוי וידוע כו' לפיכך הקדים שקליהם כו', גם צ"ב שבמגילה לא נאמר רק ל' יהודים, והענין הוא כי את זה לעו"ז עשה האלקים, והמן ביקש להשמיד את כל היהודים, שיהודי הוא בחי' ביטול והוד, ובפרט מרדכי שהוא יסוד אבא שהוא עצם הביטול, באמרו (היינו המן, ש)מאחר שהיש והאין הם בבחי' שיקולא חדא במה נחשב הביטול היש לאין, רק החשיב את היש גשמי לעיקר ולנפרד גמור מא"ס י"ת.

וזהו אמרו ועשרת אלפים ככר כסף אשקול כו' פי' בבחינת השוואה, להביא אל גנזי המלך כידוע בחי' עצם הגנוזות דהיינו מצד עצמותו ית' ממש, אך טח עיניו מראות כי הגם שאין להתלות ולמצוא הספי' בכחו ית' אעפ"כ אין דבר חוץ ממנו ח"ו ועצמותו ית' נמצא בכל פרט דייקא כביכול. וזהו לפיכך הקדים שקליהם כו', פי' הן אמת שהיש ואין הם שקולים ממש, אך הוא באופן הקדושה דייקא, שאין היש הגשמי נפרד ח"ו מקדושתו ית'.

ועתה יובן הל' 'לפני המלך', שכל יניקת המן הרשע הוא מצד ההסתרה, מצד בחי' המלכות, אבל לפני המלך דהיינו מצד אמיתותו ית' שאין זולתו ופשוט בתכלית הפשיטות, אמר עם הספר, כידוע שספר

א

ובבואה לפני המלך וכו', להבין ענין פורים שנקרא ע"ש הגורל, ולמה היה באדר דווקא, ומהו ל' לפני המלך, ול' עם הספר. ויש לבאר הדין שצריך לפותחה כאיגרת, וכן הל' ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם, וכן להבין מארז"ל שקימו מה שקבלו כבר. ומקדים מארז"ל שנתקשה משה בענין השקלים, וצ"ב ל' עד שהראה לו הקב"ה מטבע של אש.

ומבאר שכ' בס' הקבלה שיש ג' בחי' הארה, ואור העצם, ובחי' מאור ועצם ממש, ומבאר שבחי' הארה הוא התפשטותו ית' בבחי' כלים, הן בבי"ע עד שנגלים בחי' הכלים לבחי' יש גמור, ואפילו הארת אלקי' בבחי' עולם אצי' נק' רק בחי' הארה ולא אור עצמו, כי האור הוא בבחי' כלים, אבל אור עצמותו ית' הוא המשכתו ית' שלא בערך בחי' כלים כלל, ואעפ"כ נערך בבחינת המשכה.

אבל בחי' מאור ועצם עצמותו ית' ממש אינו בערך המשכה כלל כ"א שהוא עצם כל הכחות בבחי' עצמותו, מצד האמת מצד העצם כביכול אין מהות זולתו נמצא היש גופא הוא עצמותו ית', רק שאין היש הוא כמו שנראה לעיני בשר שלנו לגשמי ונפרד מא"ס ית'.

ומבאר בזה שסיבת שבירת הכלים הוא מצד בחי' אור דייקא, אבל מצד העצם היש והאין הם בהשוואה ממש בעצם א' שהוא בחי' מתקלא בשיקולא חד ממש. ומבאר בזה ענין מחצית השקל, פי' שיעורו מצד עצמותו ית' שלפניו שקולים הבלי גבול והגבול בשיקולא חד ממש, ועי"ז לא יהי' נגף ח"ו.

ומבאר שאת זה לעומת זה עשה האלקים מאחר שהיש והאין הם בשיקולא חד ובהשוואה ממש, יש מקום לטעות ח"ו לתפוס ולחשוב היש גשמי לעיקר ולהיות נפרד ח"ו מאתו ית', ע"ז נאמר בשקל הקודש, שיהיה באופן בחי' הקדושה דייקא, שאין היש תופס שום מקום ח"ו כלל. ומבאר בזה

ובזה יובן ג"כ מה שהגורל הי' באדר דוקא, כי אדר הוא צירוף אחרון מי"ב צירופי הוי', שהוא שם הוי' למפרע, להורות שביטולו דוקא מהיש בעצמו כנ"ל, וכן אמר המן שם הוי' למפרע זה איננו שוה לי, להורות שהעיקר הוא סוף המעשה גשמי, והמוחין ומדות שהוא בחי' ביטול היש לא נחשב לכלום, לכן חשב לאבד היהודים שהוא בחי' הביטול, אבל אסתר אמרה יבא המלך והמן היום, שהוא שם הוי' כסדר, דהיינו להמשיך בחי' מוחין ומדות בסוף המעשה דוקא לבטלו מיש גשמי וד"ל:

הוא בחי' יסוד המקשר עילא ותתא בעצם א', ועי"ז ישוב מחשבתו כו' על היהודים, דהיינו שלא לבטל היש הגשמי כלל אליו יתברך חס ושלום. רק אדרבא יגדל ויתרבה הביטול ביתר שאת, וזהו בחינת הגורל שהפיל המן, שמאחר שהיש והאין הם בהשווה ממש החשיב היש הגשמי להיות נפרד גמור, ואצל היהודים נהפוך הוא, דהיינו פור הוא הגורל, שהיש והאין הם בשווה ממש, והיש הגשמי יהי' כפוף בתכלית לקדושתו יתברך אף בבחי' היש בבחינתו ומהותו בבחי' חיצונית.

ועפ"ז יובן מארז"ל שקימו וקיבלו הנ"ל, שאהבה ויראה בכלל הם בבחי' מום שהוא חיסרון יש מי שאוהב כידוע, אבל הר סיני נקרא עצם הביטול והשפלות שלמעלה משכל והשגה, ולכן נקרא ג"כ בחי' מלכות, כי זאת היא בחי' קבלת עול מלכות שמים ולכן נקרא בחי' מה.

אבל אין זה שלימות הביטול שעדיין יש איזה מקום להיש רק שמבטלו בבחי' מ"ה מחמת התבוננות, אבל בבחי' חיצונית והיש מצד עצמו הוא נבדל לאיזה מהות ואין זה שלימותו י"ת, רק הוא יתברך שוה עילא ותתא בבחי' חיצונית כמו בבחי' פנימיות כי באמת אין זולתו י"ת ח"ו, נמצא היש גופא הוא הוא עצמותו י"ת ממש. ולכן פותחה כאגרת דייקא, ונקרא מגילה ע"ש ההתגלות, דהיינו שנפתח ונתגלה כביכול אלקותו יתברך בהתגלות ממש מצד החיצונית והיש גופא.

וזהו קימו מה שקיבלו כבר במ"ת, רק שאז במ"ת הי' בבחי' מ"ה בבחינת פנימיות לבד, ועתה בפורים קיבלו עליהם עול מלכותו י"ת בבחי' גילוי בבחי' חיצונית דייקא. שהמשיכו בחי' מה שהוא הביטול של בחי' מלכות אליהם בבחי' היש בבחינתו ומהותו בבחי' חיצונית. ובזה יובן בחי' יו"כ כפורים בכ"ף הדמיון, שביו"כ נתעלה בחי' המלכות בבחי' אימא עילאה שלא ע"י בחי' ז"א, דהיינו מצד אמיתיותו י"ת בבחי' עצם כולם הם בשיקולא חד ממש כי אחר שאין זולתו אין לחלק ושווה ממש בחי' אור עם בחי' הכלי ויש ואין ופנימיות וחיצונית וד"ל.